

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když jsem viděla, jak jsou rozrušené, přišlo mi necitlivé zůstat déle. Uklidila jsem své poznámky a zvedla se k odchodu, ale v tu chvíli jsem zezdola uslyšela rozzlobený hlas. „... na titulní straně všech novin, ‚Kráska z vyšší společnosti unesena‘, ‚Šokující zmizení dcery hraběte‘, ‚Nevěsta šlechtického Kastilce unesena‘...“

Nezaměnitelný hlas.

Můj bratr Sherlock!

„... a vy říkáte, že jste v ranní poště neobdržel *nic*?“

Odpověď, ač neslyšná, byla očividně negativní.

„Obávám se, že všechen ten poprask v novinách by je mohl vystrašit.“ Sherlock zněl opravdu rozrušeně. „A dokud nám nepošlou žádost o výkupné, není toho moc, co můžeme dělat.“

Překvapilo mě, co řekl, protože já rozhodně *věděla*, co dělat. Dokud ale neodejde z domu, musím zůstat ukrytá v budoáru. „Ehm, mohly byste popsát, co měla Její milost během té osudné vycházky na sobě?“ zeptala jsem se obou dvorních dam.

S potěšením a velmi detailně se rozvyprávěly. „Ach, měla na sobě novou vycházkovou róbu od Redferna s rukávy podle té nejnovější pařížské módy!“

„Nabírané, víte,“ vysvětlila druhá Marie nadřazeně, jako kdybych to nevěděla. Když z ženského ošacení zmizela výplň zadních partií, nahradila ji nesmyslně oteklá ramena a horní rukáv; zdálo se, že alespoň někde musela být nějaká nabíraná část.

„Hedvábí s vlnitým vzorem světle růžové barvy s dvojitým plisováním vepředu a širokým páskem pošitým bílými korálky do úchvatných secesních vzorů...“

Secesních? Asi jsem se zatvářila nechápavě, protože vzápětí vykřikla: „Počkejte chvílku, myslím, že máme fotografii!“

Pozorovala jsem, jak obě prohledávaly šuplíky prádelníku přeplněné luxusním spodním prádlem. Na koberec vypadl jeden čerstvě vymandlovaný kapesníček a já jsem ho zvedla a obdivovala bohatou benátskou krajku po jeho okrajích a pečlivě našitý šarlatový monogram lemovaný zlatem: DdC.

„*Duquesa* čili vévodkyně del Campo?“ hádala jsem a podávala kapesník broskvové Marii.

„Přesně tak. Kde *je* ta fotografie?“ stěžovala si Tyrkysová.

Protože jsem byla na nohou, zatímco hledaly, dovolila jsem si nečinně se procházet po pokoji a dívat se na přepych kolem: nádherné kapradinové zátiší, police se skleněnými dvířky plné knih, obrovské exotické vázy s pavími pery místo květin, krásný vykládaný psací stůl z růžového dřeva...

Na němž ležel nedokončený dopis psaný modrým inkoustem na kvalitním papíru s monogramem DdC. Ten dopis mě